

DOTEK
JAKO
LED

SÉRIE DARK ELEMENTS

JENNIFER L.
ARMENTROUT

„Armentrout vykouzčila příběh plný neodolatelných postav
a se zápletkou, která vám nedá spát.“

ABBI GLINES, autorka bestsellerové série *Rosemary Beach*

DOTEK
JAKO
LED

STONE COLD TOUCH

© 2014 by Jennifer L. Armentrout

This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Markéta Šimková, 2023

Cover © Mary Luna, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3148-0 (pdf)

JENNIFER L.
ARMENTROUT

přeložila Markéta Šimková

*Pro ty, kteří nikdy nepřestanou věřit,
nikdy nepoleví ve svých snahách
a nikdy neztrácejí naději.*

PRVNÍ KAPITOLA

Deset vteřin potom, co se paní Cleová přiloudala na hodinu biologie, zapnula projektor a zhasla světla, se Bambi rozhodla, že už ji nebaví být stočená kolem mého pasu.

Sklouzla se mi po břiše. Velmi aktivní démonickou hadí kérku dvakrát nebavilo zůstat na jednom místě, zvláště ne, když někdo nezáživně přednáší o potravním řetězci. Ztuhla jsem a odolala nutkání rozchechtat se jako hyena, zatímco mi křížovala mezi řadry a spočinula mi kosočtverečnou hlavou na rameni.

Uběhlo dalších pět vteřin, kdy na mě se zvednutým obočím zírala Stacey. Přinutila jsem se pousmát, protože jsem věděla, že Bambi ještě neskončila. Ani náhodou. Zakmitala jazyčkem a polechtala mě na krku.

Dala jsem si ruku přes pusu, potlačila chichotání a zkroutila se na židli.

„Ty sis něco šlehla?“ zeptala se Stacey potichu a odhrnula si hustou ofinu z tmavých očí. „Nebo mi leze ven levé prso a zdraví lidi okolo? Protože to bys mi jako nejlepší kámoška měla říct.“

I když jsem věděla, že má prso v košili, nebo jsem v to přinejmenším doufala, protože měla svetr s dost hlubokým výstřihem do V, spustila jsem ruku a sklouzla pohledem níž. „Tvoje prso je v pohodě. Já jen... jsem nervózní.“

Než znovu obrátila pozornost k přední části učebny, nakrčila na mě nos. Zhluboka jsem se nadechla a modlila se, ať už Bambi do konce hodiny zůstane tam, kde je. Když ji mám na kůži, je to jako trpět bláznivými záchvaty tiků. Mrskat sebou co pět vteřin

mi moc na popularitě, nebo spíš jejím nedostatkem, přidat nemůže. Naštěstí jsem si díky rychle se blížícímu chladnějšímu počasí a Dni díkuvzdání mohla dovolit nosit roláky s delšími rukávy, a ty Bambi ukryly před zraky ostatních.

Teda dokud se mi nerozhodne vyšplhat na obličej. To mívá v oblibě, kdykoliv je nablízku Zayne. Je to naprosto úžasný Strážce – příslušník rasy tvorů, kteří vypadají jako lidé, pokud chtějí, ale jejichž pravá podoba je tím, čemu lidé říkají chrlič. Strážci mají za úkol ochraňovat lidstvo a lovit to, co vylézá ven v noci... i ve dne. Se Zaynem jsem vyrůstala a byla do něj už od malička zamilovaná až po uši.

Bambi se přesunula, ocasem mě teď šimrala na břicho.

Vůbec jsem nechápala, jak to Roth zvládal, když se po něm Bambi takhle plazila.

Do prsou mě zasáhla hluboká, nemilosrdná bolest a já zatajila dech. Bezmyšlenkovitě jsem nahmatala prsten s puklým kameňem, co se mi teď houpal na řetízku na krku – ten prsten, ve kterém bývala krev mojí matky Lilith. Cítit chlad kovu mezi prsty mě uklidňovalo. Ne snad kvůli pokrevnímu poutu, matka mě vlastně vůbec nezajímá. Společně s Bambi je ale prsten mým posledním a jediným spojením s Astarothem, korunním princem pekel. A ten udělal tu nejméně démonickou věc.

Byl jsem ztracen ve chvíli, kdy jsem tě poznal.

Roth se obětoval, protože Paimona, mizeru, co chtěl vypustit na svět obzvláště odpornou rasu démonů, zadržel v ďábelské pasti. Ta měla toho, koho uvězní, poslat do pekla. Zayne měl na starost zabránit Paimonovi, aby unikl, ale Roth... to na sebe vzal za Zayna.

A teď je v jámách pekelných.

Naklonila jsem se dopředu, opřela si lokty o chladnou lavici a naprosto netušila, o čem drmolí paní Cleová. Slzy mě pálily v krku, když jsem upírala zrak na prázdnou židli před sebou, která patřila Rothovi. Zavřela jsem oči.

Dva týdny. Uběhlo plus minus tři sta třicet šest hodin od oné noci ve staré tělocvičně, ale s žádnou vteřinou to nebylo snazší.

Bolelo to, jako by se to stalo před hodinou, a já neměla jistotu, jestli se to za měsíc nebo dokonce i za rok nějak změní.

Nejvíc mi dávaly zabrat všechny ty lži. Stacey a Sam měli snad tisíc otázek, když se Roth nevrátil po noci, kdy jsme našli *Lemeton*, *Menší klíčky Šalamounovy* (starobyrou knihu, ve které byly odpovědi na všechno, co jsme potřebovali vědět o mojí matce) a načapal nás Abbot (vůdce klanu Strážců z Washingtonu, D. C., co mě jako malou adoptoval). Nakonec se ptát přestali, ale před svými dvěma nejbližšími přáteli jsem ukrývala další tajemství.

Navzdory našemu přátelství ani jeden z nich neví, co jsem zač – napůl Strážce, napůl démon. A ani jednomu z nich nedošlo, že Roth nechybí kvůli mononukleóze ani nepřešel na jinou školu. Přestože někdy bylo jednodušší nad ním takhle uvažovat – říkat si raději, že jen změnil školu, než aby byl tam, kde je.

Pálení se mi přemístilo na hrudník, podobně jako neutichající věnění v žilách. Potřeba ukrást duši, prokletí, které jsem zdělila po matce, za poslední dva týdny nezeslábla ani o fous. Spíš se zdálo, že roste. Kvůli schopnosti vytáhnout duši z jakéhokoliv tvora, co duši má, jsem se ještě nikdy nesblížila s žádným klukem.

Dokud se neobjevil Roth.

Je démon, takže najednou všechny ty trable s duší nehrály roli. Žádnou duši totiž nemá. A na rozdíl od Abbota a skoro všech Strážců našeho klanu, dokonce i Zayna, Rothovi nesešlo na tom, že jsem míšenka. On... mě přijal takovou, jaká jsem.

Oči jsem si promnula dlaněmi a kousla se do vnitřní strany tváře. Když jsem u Rotha v bytě našla svůj řetízek, v perfektním stavu a zářící čistotou – ten řetízek, co Petr, Strážce, z něhož se vyklubal můj nevlastní bratr, roztrhl, když na mě zaútočil –, živila jsem naději, že Roth nakonec v jámách neskončil. Že nějak vyvázl. Jak ale ubíhaly dny, takhle naděje se třepotala jako plamen svíčky uprostřed hurikánu.

Dala bych ruku do ohně za to, že pokud by se ke mně Roth mohl vrátit, už by to udělal, a to znamená, že...

Bolestí se mi sevřela hrud'. Otevřela jsem oči a pomalu vydechla vzduch, který jsem doteď zadržovala v plicích. Místnost

vypadala přes závoj slz trochu rozmazaně. Několikrát jsem zamrkala a sesunula se na židli. Ať už bylo na diaprojektoru cokoliv, nedávalo mi to smysl. Co si koloběhu života? Ne, to byla písnička ve *Lvím královi*. Z tohohle předmětu určitě propadnu. Došlo mi, že bych se měla aspoň pokusit něco si zapsat, vzala jsem do ruky propisku a...

V přední části učebny hlasitě zaskřípaly kovové nohy o podlahu. Ze židle vyskočil kluk, jako by mu pod zadkem zapálili koudel. Obklopovala ho mdlá, žlutavá záře – jeho aura. Byla jsem jediná, kdo ji může vidět. Tahle ale nevyzpytatelně prskala a poblíkávala. Vidět aury lidí – odrazy jejich duší – pro mě není žádná novinka. Existuje celá škála barev, někdy i směs několika, ale ještě nikdy jsem neviděla, že by se aura tak mihotala. Přeletěla jsem pohledem přes třídu. Směsice aur slabě poblíkávala.

Co to sakra je?

Paní Cleová svraštila obočí a ruka se jí zarazila nad projekto-rem. „Deane McDanieli, co to proboha...“

Dean se otočil na patě ke dvěma klukům, co seděli za ním. Zakláněli se na židlích se založenýma rukama a rty měli zkřivené do identických úšklebků. Dean stiskl pusu do tenké linky. Tváře mu hořely. Spadla mi brada, když položil jednu ruku na bílou desku lavice a druhou dal pěstí do zubů klukovi za ním. Masitý úder se rozlehl učebnou, načež několik lidí překvapeně zalapalo po dechu.

Ať nežeru!

Narovnala jsem se a Stacey bouchla rukama do naší lavice. „No to mě poser,“ zašeptala a zírala, jak se kluk, kterého Dean udeřil, sesunul doleva a žuchl sebou na zem jako pytel brambor.

Deana jsem moc dobře neznala. Sakra, krk bych za to nedala, že jsem s ním prohodila víc než hrstku slov za ty čtyři roky, co s ním chodím na střední, ale věděla jsem, že mám co dočinění s tichým, obyčejným, vysokým a štíhlým klukem, co se hodně podobá Samovi.

Rozhodně to není ten typ, na kterého byste si vsadili, že příští čtvrtek někoho sejme – někoho mnohem většího.

„Deane!“ zařvala paní Cleová a hrudník se jí široce vzdmul. Přispěchala ke stěně a zapnula stropní světla. „Co to...?“

Kluk vedle vystřelil jako šíp a ruce u boků zatnul do uzlovitých pěstí. „O co ti sakra jde?“ Obešel lavici a svlékl si přitom mikinu s kapucí. „Máš chuť se prát?“

Všechno je hned opravdovější, když se začne shazovat oblečení.

Dean se uchechtl a vpochodoval do uličky. Zavrzaly židle, jak mu studenti uhýbali. „Jo, chuť by byla.“

„Klučičí bitka!“ vykřikla Stacey, začala lovit v tašce a vytáhla mobil. Několik dalších studentů ji napodobilo. „Tohle si fakt musím natočit.“

„Chlapci! Hned s tím přestaňte.“ Paní Cleová bouchla rukou do zdi a trefila se do interkomu s přímým spojením na ředitelnu. Ozvalo se pípnutí. Zběsile se otočila. „Potřebuju ihned ochranku do učebny 204!“

Dean se vrhl na svého soka a složil ho k zemi. Paže litaly vzduchem, když se skutáleli k nohám lavice opodál. Na konci učebny jsme byly v bezpečí, ale Stacey a já jsme se i tak zvedly ze židle. Na kůži mě zamrazilo, když se Bambi znenadání pohnula a zakmitala mi ocasem na břiše.

Stacey se postavila na špičky, očividně potřebovala lepší úhel pro nahrávání. „Tohle je...“

„Bizarní?“ doplnila jsem ji a trhla sebou, když se klukovi povedla pořádná rána a srazil Deanovi hlavu dozadu.

Povytáhla na mě obočí. „Chtěla jsem říct parádní.“

„Ale oni...“ Nadskočila jsem, když se dveře učebny rozletěly a třísky o stěnu.

Do učebny vrazili sekuritáci a namířili si to rovnou ke rvačce. Jeden chlap jako hora sevřel Deana v náruči a odtáhl ho od druhého studenta. Paní Cleová pobíhala po učebně jako nervózní kolibřík a oběma rukama svírala laciný korálkový náhrdelník.

Sekuriták ve středních letech si klekl vedle kluka, kterého Dean praštil. Až pak jsem si uvědomila, že se ten kluk od doby, kdy dopadl na zem, ani jednou nepohnul. Udělalo se mi šoufl

a nijak to nesouviselo s tím, že se Bambi zase dala do pohybu. Člen ochranky se sehnul nad ležícího kluka a přiložil mu hlavu k hrudi.

Muž sebou trhl a sáhl po mikrofonu na rameni. Tvář měl bílou jako papír v mém sešitě. „Potřebuju sem ihned poslat zdravotníka. Mám tady teenagera mužského pohlaví, starého sedmnáct až osmnáct let, s viditelnými pohmožděninami na lebce. Nedýchá.“

„Proboha,“ zašeptala jsem a sevřela Stacey paži.

V učebně se rozhostilo ticho a už v ní nikdo vzrušeně nebrentil. Paní Cleová se zastavila u katedry, brada se jí tiše třásla. Stacey zalapala po dechu a sklopila telefon.

Ticho po naléhavém telefonátu se přerušilo, když Dean zaklonil hlavu a dal se do smíchu, zatímco ho jeden člen ochranky odtahoval z učebny.

Stacey si zastrčila za uši černé vlasy, co jí sahaly po ramena. Kousku pizzy na talíři se ani nedotkla, stejně tak plechovky limonády. Já taky ne. Myšlenky se jí asi ubíraly stejným směrem jako mně. Ředitel Blunt a výchovný poradce, který mi nikdy nestál za pozorost, dali všem studentům ze třídy možnost jít domů.

Neměla jsem odvoz. Morris, šofér klanu, chlapík pro všechno a veskrze fajn člověk, mě má pořád ještě na seznamu lidí, které nevozí. Když mě totiž vezl naposledy, vyřtil se proti nám taxikář posedlý démonem, co si chtěl vyzkoušet, komu prasknou nervy a dřív uhne. Nechtěla jsem budít Zayna nebo Nicolaie – plnokrevní Strážci obvykle přes den tvrdě spí, pohřbení do skořápek z kamene. A Stacey nechtěla být doma se svým bratříčkem. Takže jsme tvrdly tady v jídelně.

Ani jedna z nás ale neměla chuť k jídlu.

„Jsem oficiálně traumatizovaná,“ řekla a zhluboka se nadechla. „Vážně.“

„Vždyť ten kluk neumřel,“ odvětil Sam s plnou pusou pizzy. Na špičku nosu mu sklouzly brýle s kovovými obroučkami a na čelo mu spadly kudrny hnědých vlasů. Jeho duše, bledá směs žluté a modré, se ode dnešního rána stejně jako u ostatních mihotala

a pomrkávala na mě, jako by si se mnou chtěla hrát na jukanou. „Zaslechl jsem, že ho v sanitce oživilí.“

„To nic nemění na tom, že jsme viděli, jak někdo dostal takovou pecku do obličejce, že přímo před námi umřel,“ nevzdávala se Stacey a třestila oči. „Nebo nechápeš, o co tu jde?“

Sam spolkl sousto pizzy. „Jak můžeš vědět, že fakt zemřel? To, že jeden rádoby policista prohlásí, že někdo nedýchá, ještě nemusí znamenat, že je to pravda.“ Pohlédl na můj talíř. „Budeš to jíst?“

Zavrtěla jsem hlavou, tak trochu oněmělá. „Je to všechno tvoje.“ O vteřinu později mi z talíře sebral pizzu s malými kolečky pikantního salámu. Zabloudil ke mně pohledem. „Tebe to nevzalo?“ zeptala jsem se.

Během přežvykování přikývl. „Promiňte. Já vím, že nezním zrovna účastně.“

„Přijde ti?“ zamručela suše Stacey.

Natáhla jsem se po limonádě a za očima se mi rozhořela tupá bolest. Potřebovala jsem kofein. A taky jsem potřebovala přijít na kloub tomu, proč je sakra aura všech okolo tak rozhozená. Odstíny barev kolem lidí představují, jakou duši v sobě kdo nosí: bílá patří vyloženě čistým duším, pastelové barvy jsou nejběžnější a obvykle prozrazují duši dobrou. Čím tmavší ale barva je, tím je postavení duše spornější. A pokud kolem sebe člověk nemá všeříkající aureolu, znamená to, že patří k týmu bez duše.

Jinak řečeno, je to démon.

Označování jsem už moc neprováděla – to je další šikovná schopnost, kterou ovládám díky svému smíšenému dědictví. Pokud se dotknu démona, je to, jako bych ho označila neónovým nápisem, a díky tomu ho můžou Strážci vyhledat raz dva.

No, na demony vyšší úrovně to nefunguje. Na ně nefunguje skoro nic.

Nepřestala jsem kvůli tomu, co se stalo s Paimonem, ani proto, že mi pak zakázali označovat. Abbot mi po noci v tělocvičně zrušil doživotního zaracha, ale připadalo mi nefér nahodile označovat demony, hlavně teď, když vím, že řada z nich je neškodná. Když

už označuju, jdu po pozérech, protože představují riziko a mají ve zvyku kousat lidi, a lotry nechávám na pokoji.

A popravdě, moje označovací návyky se změnily kvůli Rothovi.

„Ti dva pitomci se asi naváželi do Deana,“ pokračoval Sam a pizzu dojedl v nanosekundě. „Člověk prostě někdy vybuchne.“

„Obvykle ale lidi nemají pěsti, co by se daly považovat za smrtící zbraně,“ odsekla Stacey.

Zapípal mi telefon a odvedl moji pozornost. Sehnula jsem se a vytáhla ho z batohu. Když jsem uviděla, že mi píše Zayne, koutky mi vystřelily nahoru, přestože mi za očima pořád narůstala bolest.

Vyzvedne tě Nic. Až dorazíš domů, sejdem se v tělocvičně.

No jo, trénink. Žaludek se mi podivně sevřel, což byla povědomá reakce, když šlo o trénování se Zaynem. Někde mezi zápasením a vyhybacími technikami se zpotil, a bylo na beton, že si sundá tričko. A, no, přestože mě ztráta Rotha strašlivě bolela, vidět Zayna bez trička bylo něco, na co se dalo těšit.

A Zayne... ten pro mě vždycky znamenal víc než všechno na světě. To se nezměnilo. Ani se to nikdy nezmění. Když mě poprvé přivedli do klanu, byla jsem vystrašená a okamžitě jsem se schovala ve skříni. Byl to Zayne, kdo mě vylákal ven s teď už ne dokonale čistým medvídkem v rukou. Medvídkovi jsem dala přezdívku pan Náfuka. Od té doby jsem se od Zayna nehnula ani na krok. Tedy, než se objevil Roth. Zayne byl mým jediným spojencem, jedinou osobou, která věděla, co jsem zač a... bože, byl tu pro mě a v posledních týdnech mi byl oporou.

„Takže...“ vysoukal ze sebe Sam, zatímco jsem Zaynovi krátce napsala ok a hodila telefon zpátky do batohu. „Věděly jste, že když se narodí had s dvěma hlavami, tak ty hlavy spolu bojujou o jídlo?“

„Cože?“ zeptala se Stacey a obočí se jí sraštilo do dvou naštvaných tenoučkových čar.

Sam přikývl a pousmál se. „Jo. Jako byste sváděly boj na život a na smrt... samy se sebou.“

Trocha napětí ze mě spadla, když se Stacey přídušeně zasmála a řekla: „Nikdy mě nepřestane udivovat, kolik obskurností máš schovaných v rukávu.“

„To proto mě miluješ.“

Stacey zamrkala a tváře jí zahořely. Zběžně se na mě podívala, jako bych jí snad měla nějak pomoci s nedávným zjištěním, že je do Sama zamilovaná. Já jsem poslední člověk na Zemi, co může nějak pomoci, když jde o opačné pohlaví.

Za celý život jsem políbila jen jednoho kluka.

A je to démon.

Takže...

Zvedla limonádu a hlasitě a rozjařeně se rozesmála. „Tsss. Nějaká láska mě nechává chladnou.“

„Vlastně...“ Zrovna když Sam vypadal, že nám začne vysvětlovat jakousi nahodilou skutečnost o lásce a teplotách, bolest se mi v hlavě rozhořela.

Zalapala jsem po dechu, dlaň přitlačila na oči a pevně je zmáčkla, abych zahнала drásající bodání. Přišlo to zprudka a rychle a v tom samém okamžiku to skončilo.

„Laylo, jsi v pořádku?“ zeptal se Sam.

Pomalu jsem přikývla, spustila ruku a otevřela oči. Sam na mě hleděl, ale...

Naklonil hlavu na stranu. „Jsi trochu bledá.“

Začala se mi točit hlava. Dál jsem na něj civěla.

„Ty...“

„Já? Ehm?“ zamračil se a mrkl na Stacey. „Co já?“

Sama nic neobklopovalo – ani stopa po modrozelené nebo jemně máslově žluté barvě. Srdce mi poskočilo. Otočila jsem se na Stacey. I její světle zelená aura byla ta tam. To znamenalo, že ani Sam, ani Stacey nemají – ne, oni duše mají. Věděla jsem, že jo.

„Laylo?“ řekla jemně Stacey a dotkla se mojí paže.

Obrátila jsem se a očima projela přečpanou jídelnu. Všichni vypadali normálně, až na to, že nikdo z nich kolem sebe neměl aureolu. Žádnou světlou barevnou stopu. Zrychlil se mi tep a cítila jsem, jak mi na čele vyskakuje pot. Co se to děje?

Vyhledala jsem Evu Hasherovou, jejíž auru jsem znala až příliš dobře, a našla ji, jak sedí o pár stolů za námi, obklopená tím, co Stacey láskyplně nazývá „smečka cour“. Hned vedle ní seděl Gareth, její přítel, se kterým se ustavičně rozchází a dává dohromady. Nakláněl se dopředu s rukama založenýma na stole. Koukal do blba se skelným pohledem a s očima jako angorák. Rád flámuje, ale nemohla jsem si vybavit, že bych ho někdy viděla sjetého ve škole. Nic kolem sebe neměl.

Pohledem jsem se vrátila k Evě. Obvykle tuhle rajcovní brunetku obklopovala fialová aureola, což znamená, že už nějakou dobu sklouzává ke kategorii pochybných duší. Na tu její se mi vždycky sbíhaly sliny.

Ale ani kolem ní nic nebylo.

„Proboha,“ zašeptala jsem.

Stisk Staceyiny ruky zesílil. „Co se děje?“

Přelétla jsem pohledem zpátky na Stacey. Pořád neměla auru. Pak na Sama. Nic. Neviděla jsem jedinou duši.

DRUHÁ KAPITOLA

Zbytek odpoledne uběhl jako ve snách. Štvalo mě, že si Stacey a Sam už zvykli, jak se mi zničehonic mění nálady nebo že se jen tak vypařím, ale je to tak. Ani jeden z nich na mě kvůli mému divnému chování netlačil.

Když jsem před školou uviděla Nicolaie, věděla jsem, že moje superschopnosti, jak vyčmuchtat démony, šly kčertu. Všichni Strážci mají čistou duši, nádhernou bílou záři, která chutná jako samo nebe. Dokonce i Petr měl čistou duši, přestože to byl ten nejhorší chlap pod sluncem a pokusil se mě sprovodit ze světa.

Ani Nicolai, dobrák jako Zayne, ale kolem sebe dnes svoji obvyklou bělostnou zář neměl. Nastoupila jsem do černého Cadillacu Escalade, a když jsem za sebou zavírala dveře, oči jsem měla jako talíře.

Nicolai se na mě zběžně podíval. Potom, co přišel o ženu a dítě při porodu, se téměř neusmíval. Častoval mě úsměvy víc než ostatní, ale od té noci, co mě klan načapal s Rothem, už tomu tak není.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se a modré oči měl k nerozeznání od Zaynových. Všichni Strážcové mají ty nejzářivější modré oči, které vypadají jako letní nebe před bouřkou. Já mám oči světlounce šedé, jako by z nich někdo všechnu barvu vylouhoval. Může za to moje démonická krev, která mi koluje v žilách.

Když jsem na něj jen čuměla jako puk, jeho pohledná tvář se lehce zamračila. „Laylo?“

Zamrkala jsem, jako bych se probírala z transu, a pohled zabodla do lidí, kteří zaplavovali chodník. Právě studeně sprchlo, obloha

byla zatažená mraky nacucanými deštěm, ale po duši nebylo ani vidu, ani slechu. Zavrtěla jsem hlavou. „Jsem v pohodě.“

Během zbytečně dlouhé jízdy k domu hned za mostem jsme už neprohodili ani slovo. Doprava tady vždycky stála za nic. Když mě vozil Morris, nic neříkal – nikdy nemluvil –, ale já předstírala, že s ním vedu rozhovor. S Nicolaiem to byla jen trapnost na entou. Zajímalo by mě, jestli si ještě pořád myslí, že jsem klan zradila, když jsem Rothovi pomohla najít *Lemegeton*, a jestli se na mě ještě někdy usměje.

Zdálo se, jako by to zabralo třicet minut a deset let, než cadillac plynule zastavil před domem. Jako obvykle jsem popadla batoh a prudce otevřela dveře. Udělala jsem to už tolikrát, že jsem se ani nedívala, kam stoupám. Věděla jsem, že dole bude okraj chodníku vedoucího ke schodům na verandu.

Až na to, že když jsem seskočila, moje noha jen protнула vzduch. Ztratila jsem rovnováhu, vymrštila ruce před sebe a skácela se dopředu. Batoh mi odletěl stranou a já padala dlaněmi dolů. Bambi se bez varování přemístila a svinula se mi kolem pasu, jako by vymýšlela, jak se nerozlácnout, kdybych šla k zemi.

To mi teda pomohla.

Zachytila jsem se, než jsem políbila chodník pod sebou. Kluzká, rozbitá dlažba mě kousek svezla. Odřela jsem si kůži na rukou a trochu mě v nich od bolesti zaštípalo.

Nicolai se ke mně z cadillacu dostal v rekordním čase a nahlas klel. „Jsi v pořádku, děvče?“

„Au,“ zasténala jsem, zvedla potlučené ruce a vyhoupla se zpátky na kolena. Až na to, že jsem si připadala jako třínohá gazela, jsem byla v pořádku. Tváře mi zrudly a kousla jsem se do rtů, abych zastavila proud nadávek. „Jsem v pohodě.“

„Určitě?“ Chytil mě nad loktem a pomohl mi vstát. Hned jak se mě dotkl, Bambi se přesunula a cítila jsem, jak mi šplhá po krku, až se dostala k bradě. Nicolai ji taky uviděl a ucukl rukou. Odkášlal si a zadíval se mi do očí. „Máš dlaně samý šrám.“

„Však se to zahojí.“ A zahojí se to za několik hodin. Snad bude mít Bambi dost času na to, aby se odplazila někam, kde nebude

tak vidět. Nikdo ze Strážců ji nemá rád na očích, a to ze strašně moc důvodů. „Co se stalo s chodníkem?“

„Netuším.“ Nicolai se zamračil a upřeně se zadíval na poprskanou šedivou dlažbu. „To asi ten déšť.“

„Zvláštní,“ zamumlala jsem a uviděla batoh v kaluži. Povzdechla jsem si, připochoďovala k němu a setřepala z něj špínu.

Nicolai za mnou vyšel do schodů. „Fakt nejsi zraněná? Můžu za tebou poslat Jasmine, aby se ti mrkla na ty ruce.“

Neměla jsem ani tucha, proč tu ještě pořád trčí Jasmine, členka klanu Strážců z New Yorku. Ne že bych něco měla proti ní. Zato s její mladší sestrou Danikou, nádhernou, plnokrevnou chrličkou, která chce mít se Zaynem děti, to už je jiná. Na druhou stranu fakt nemám právo žárlit, vzhledem k tomu, co jsem prožila s Rothem.

Přesto mě vždycky spaluje hořkost, když tu černovlasou krásku vidím. Dvojitý metr je na nic, ale co se dá dělat.

„Fakt. Jsem v pohodě,“ řekla jsem, zatímco jsme čekali, než nám Geoff, schovaný kdesi uvnitř objektu, odemkne dveře. „Očividně jen nejsem moc elegantní.“

Nicolai na to nijak nereagoval a – díky jezulátku a všem anđlíčkům – vchodové dveře se otevřely. Dala jsem si pozor, abych nezahučela do nějaké nečekané díry v podlaze, hned ve dveřích jsem si sundala batoh a vyběhla po schodech nahoru do pokoje.

Dobrá zpráva je, že jsem nesletěla ze schodů a Bambi se rozhodla opustit můj obličej a znovu se mi vlnila po těle.

Provoz a můj spontánní držkopád tam venku způsobily, že jsem měla zpoždění na sraz se Zaynem. Když jsem si ale zouvala boty, nebyla jsem si úplně jistá, jak se budu na trénink soustředit, vzhledem k tomu, že mi nejspíš najednou chybí drátek v mozku.

Proč jen nemůžu vidět duše? A co to znamená?

Potřebovala jsem se s tím někomu svěřit – řekla bych to Zaynovi, ale ne jeho otcí. Abbotovi už moc nevěřím. Ne po tom, co jsem zjistila, že celou dobu věděl, kdo je moje matka a otec. A vsadila bych krk, že ani on na sto procent nevěří mojí růžolící maličkosti.

Z komody jsem vytáhla tepláky a tričko a hodila je na postel. Po pokoji jsem chodila jen v ponožkách, rozeplula jsem si džíny

a přetáhla si svetr přes hlavu. V rozpuštěných vlasech mi zaprasala statická elektřina a způsobila, že se mi na hlavě zježily jemné pramínky vlasů. Zayne by věděl, co dělat. Zato Roth...

Dveře od pokoje se rozletěly a dovnitř vtrhl Zayne. „Nicolaie mi řekl – proboha!“

Stála jsem u postele jako přikovaná, s očima jako tenisáky. Proklatě. Svetr mi visel přes jednu paži, ale neměla jsem na sobě nic víc než podprsenku – černou podprsenku – a napůl rozepnuté džíny. Nevím, proč by mělo záležet na tom, jakou barvu má moje podprsenka, ale zůstala jsem tam stát s pusou dokořán.

Zayne se zastavil a ani kolem něj, stejně jako u Nicolaie, jsem neviděla žádnou perleťovou zář. V tu chvíli mi ale spíš leželo na srdci, co vidí Zayne: mě, jak před ním stojím a na sobě mám jen podprsenku – černou podprsenku.

Stál tam s překrásnýma modrýma očima, teď vyvalenýma, a zorničky se mu nepatrně svise protáhly. Vlnité blond vlasy, které si nedávno ostříhal, byly stále natolik dlouhé, že mu lemovaly široké lícní kosti. Plné rty měl pootevřené.

Už deset let vyrůstám Zaynovi po boku. Je o čtyři roky starší než já a zbožňuju ho, jak by ho zbožňovala kterákoliv mladší sestra. Ale nic z toho, co k Zaynovi cítím, přinejmenším posledních pár let, mezi sourozence nepatří. Toužím po něm od doby, kdy jsem dost stará na to, abych na borcích dovedla ocenit břišáky tvrdé jako kámen.

Ale Zayne vždycky byl a vždycky bude tabu.

Je to plnokrevný Strážce, a přestože jsem teď nemohla vidět jeho duši, věděla jsem, že ji má a že je čistá. A i když mu v minulosti nedělalo problém se se mnou sakra sblížit, vztah s někým, kdo má duši, by byl risk, vzhledem k tomu, že bych mu ji mohla vycucnout jako ledovou tříšť.

A jeho otec očekává, že se sdruží s Danikou.

Ble.

Zrovna teď se ale zdálo, že potenciální budoucnost vyrábění dětí s Danikou je tomuhle pokoji na hony vzdálená. Zayne na mě zíral, jako by mě nikdy předtím doopravdy neviděl, a já si upřímně

nedovedla vybavit, kdy mě naposled viděl v plavkách, natož v podprsence. Snažila jsem se nemyslet na kalhotky s červenými puntíky, co mi vyčuhovaly z kalhot.

A pak mi docvaklo, na co tak zírá.

Tváře mi polil ruměncem a rozléval se s jeho pohledem po krku a níž. Cítila jsem, jak mi Bambin ocas mrská po páteři. Stočila se mi kolem pasu a svůj dlouhý krk natáhla až mezi moje prsa. Hlavu mi nakonec položila na pravé prso, jako by si z něj udělala polštářek, těsně pod místem, kde mi visel řetěz.

Zaynův pohled přejížděl celou délku tetování a já se ošívala, jak jsem se červenala čím dál víc. Co si může myslet při pohledu na Bambi, tak bezostyšně vystavenou, jasnou připomínku toho, jak se od sebe lišíme? Nechtěla jsem to vědět.

Přistoupil o krok blíž a pak se znovu zastavil. Zrak mu putoval nahoru s takovou intenzitou, až mi připadalo, jako by mě hladil. Něco se ve mně hnulo a rozpaky se rozplynuly v omamné teplo. Na prsou se mi usadila tíha a sevřely se mi svaly v podbřišku.

Věděla jsem, že bych si měla obléct svetr, nebo bych se měla přinejmenším zkusit zahalit, ale něco na tom, jak na mě civěl, mě znehybnělo a já... já prostě chtěla, aby mě viděl.

Aby viděl, že už nejsem ta malá holka, co se ustrašeně schovává ve skříni.

„Proboha,“ řekl nakonec a hlas mu hluboce, tiše zaburácel. „Jsi nádherná, Laylo. Dar z nebes.“

Srdce mi začalo dělat přemety, ale nejspíš jsem měla něco s ušima, protože tohle přece nemohl říct. V minulosti mě nazval hezkou, ale nikdy nádhernou, nikdy ne darem. Ne, když mám tak světlé vlasy, že jsou skoro bílé, nebo když vypadám jako nevyvedená panenka Kewpie s velkýma očima a pusou, co se mi pomalu nevlezou na obličej. Ne že bych byla nějaká šeredka nebo tak, ale Danika nejsem. S hedvábnými černými vlasy a půvabnými údy mě doslova převyšuje. Je úžasná.

Já před pár minutami vypadla z auta a z dálky byste si mě klidně mohli splést s albínkou.

„Cože?“ zašeptala jsem a založila si ruce i se svetrem přes břicho.

Kroutil hlavou ze strany na stranu, jak šel – vlastně pocho-
doval – ke mně, a v kroku měl rozhodnost a vrozenou ladnost,
jakou by mu mohl závidět leckterý tanečník. „Jsi nádherná,“ řekl
a oči mu zazářily jasně modrým odstínem. „Myslím, že jsem ti to
ještě nikdy neřekl.“

„Tos neřekl, ale já ne...“

„Neříkej, že nejsi.“ Pohledem ještě jednou klesl tam, kde si
Bambi položila hlavu a mně se ze rtů vydral vzdech. Pro jednou
se moje démonická pokrevnice nepohnula. „Protože ty jsi, Laylo.
Jsi nádherná.“

Už už jsem měla na jazyku *děkuju*, protože mě na to nic lepšího
nenapadlo, ale když zvedl ruku, slova mi odumřela na rtech. Po
paži mi sklouzlo ramínko od podprsenky a on ho zachytil mezi
dvěma prsty. Otřel se o mě kůží a mě zamrazilo po celém těle.

Popadla mě zvláštní majetnická touha. Potřeba přivlastnit si
ho byla tak hluboká a silná, až se mi podlomila kolena a zadržával
se mi dech. Když mi posouval ramínko nahoru po paži, prsty mi
přešel po kůži, a ta touha byla ve mně zakořeněná tak hluboce, že
jsem věděla, že je moje, ale něco na ní přesto bylo cizí. Dychtila
jsem po něm, ale...

Naše pohledy se střetly a teď už měl zorničky úplně svislé. Vy-
schlo mi v puse a na jednu šílenou vteřinu jsem si myslela, že mě
políbí. V těle se mi napnul kašdický sval, což způsobilo, že mi
Bambi začala kmitat ocasem po páteři. Ani tisíc představ, a to
jsem jich o Zaynovi měla nespočet, mě nemohlo na tuhle chví-
li připravit. Zayne... pro mě znamenal všechno a před Rothem...

Roth.

Při pomýšlení na démona se zlatýma očima se mi zatajil dech.
V mysli mi lehce vytanul jeho obraz – vlasy černé jako obsidián,
vysoko vystupující lícní kosti a rty se vševědoucím úšklebkem, co
mě dovedl rozzuřit, ale i rozpálit.

Jak tady můžu postávat se Zaynem a chtít, aby mě políbil –
protože to fakt chci –, když jsem právě přišla o Rotha?

Ale já nikdy Rotha doopravdy neměla a políbit Zayna bylo bez
šance.

Vypadalo to, že musí vynaložit extrémní úsilí, aby ode mě odtrhl pohled a podíval se přes rameno. U všech svatých, dveře byly pořád dokořán. Kdokoliv mohl projít kolem a uvidět mě, jak tu stojím a na sobě mám jen podprsenku – černou podprsenku.

Tvář mi znovu polilo horko, udělala jsem krok vzad a spěšně si přetáhla svetr přes hlavu. Otočila jsem se a rukama si uhladila vlasy nabitě statickou elektřinou. Tváře mi hořely, jako bych se vyhřívala na sluníčku během sluneční bouře. Neměla jsem ani tucha, co říct, když jsem si roztřesenými prsty zapínala džíny.

Zayne si odkašlal, ale když promluvil, hlas měl pořád o něco hlubší a chraplavější než obvykle. „Asi jsem měl radši nejdřív zaklepat, co?“

Napočítala jsem do deseti, obrátila se a přinutila se nenuceně pokrčit rameny. Ještě pořád na mě zíral, jako bych si ten svetr na sebe ani nenavlékla. „Já ti to dělám pořád.“

„To jo, ale...“ povytáhl obočí a podrbal se na bradě. „Promiň mi to a taky to... ehm, to zírání.“

Teď mi připadalo, jako bych narazila obličejem přímo do slunce. Sedla jsem si na kraj postele a kousla se do rtu. „To je v pohodě. Je to jen podprsenka, ne? Však o nic nejde.“

Sedl si vedle mě a naklonil ke mně hlavu. Oči mu zakrývaly husté, zlatavé řasy. „Jo, o nic nejde.“ Odmlčel se a pak ode mě odvrátil zrak. „Přišel jsem, protože mi Nicolai řekl, žeš venku upadla.“

Proboha. Už jsem zapomněla, jak jsem se trapně rozsykala.

„Jsi v pořádku?“

Zvedla jsem ruce. Dlaně mi zrůžověly a byly samá oděrka. „Jo, jsem v pohodě. Zato chodník ne. Netušíš, co se s ním stalo?“

„Ne.“ Natáhl se ke mně a vzal mě za pravou ruku. Palcem mi jemně přešel po šrámech. „Nevypadal tak, když jsem se ráno vrátil z lovu.“ Pozvedl řasy. „Bylas za Jasmine, aby se ti na ty ruce podívala?“

Přestože se mi moc líbilo, jak mě drží za ruku, s povzdechem jsem ji vyprostila z jeho dlaní. Jasmine byla přirozený talent na práci s léčivými bylinkami a tak. „Jsem v pohodě. Vždyť víš, že po tomhle nebude zítra ani památka.“

Vteřinku mě pozoroval a pak se natáhl na postel a opřel se o loket. „Proto jsem sem přišel. Myslel jsem, že ses zranila víc, než říkáš, a proto jsi za mnou nepřišla dolů do tělocvičny.“

Otočila jsem se k němu a sledovala, jak napřáhl paži a ukořistil pana Náfuku. Plácnul ho mezi nás a posadil ho. Zazubila jsem se na něj.

„Nicolai ještě říkal, že ses v autě chovala divně,“ řekl po chvíli.

Strážci jsou jako postarší drbny, co se jednou týdně potkají, aby si zahrály bingo. Je ale pravda, že měli důvod mě podezírat. Dala jsem si vlasy za uši. „Něco se dneska stalo.“

Jeho velká ruka na medvídkovi znehybněla. Naše pohledy se setkaly. „Cože?“

Celou věc s podprsenkou a polonahou scénou jsem potlačila a řekla si, že se jí budu zaobírat později. Rychle jsem se k němu naklonila, měla jsem na paměti, že dveře zůstaly dokořán, a ztišila hlas. „Nevím jak nebo proč se to stalo, ale v biologii se mi nějak rozhodilo vidění.“

Svraštil obočí. „Detaily.“

„Jde o duše. Během biologie jsem si všimla, že aury jakoby... poblikávají a pak, během oběda, dočista zmizely.“

„Úplně?“

Přikývla jsem.

Zayne se plynule posadil. „Nevidíš duše?“

„Ne,“ zašeptala jsem.

„Ani moji?“

„Nevidím jedinou duši.“ Tep se mi zrychlil, když mi to doopravdy došlo. „Vůbec žádnou. Je to jako u démonů. Nic okolo.“

Pokrčil nohu a předklonil se ke mně. Ztišil hlas. „A to se stalo jen tak. Prostě poblikávaly a pak nic?“

Znovu jsem přikývla a sevřel se mi žaludek. „Při obědě jsem ucítila ostrou bolest za očima. Zavřela jsem oči, a když jsem je znovu otevřela, všechny aury byly pryč. Prostě jen tak.“

„A nic dalšího se nestalo?“ Když jsem zakroutila hlavou, promnul si místo nad srdcem. „Nepřišla do styku s... s nějakým démonem?“

„Ne,“ vyhrkla jsem. „To bych ti hned řekla.“

Na okamžik se zatvářil napjatě a mně zaškubalo na hrudi. Samozřejmě, že nečeká, že bych mu to hned řekla. O Rothovi jsem mu lhala dva měsíce.

„Nemáš proč mi věřit. Už... jsem ti předtím lhala.“ Těžce jsem polkla, když odvrátil zrak. Na bradě mu zacukal sval. „Mrzí mě to, ale myslela jsem...“

„Myslela sis, že děláš správně, když nám o něm neřekneš a začneš hledat *Lemegeton*,“ řekl tiše, aniž by vyslovil jeho jméno. „A já to chápu. Snažím se nemít ti to za zlé.“

Nohy jsem povytáhla nahoru a opřela si je o hrud'. „Já vím.“

Pohlédl na mě a výraz mu po pár okamžicích změkl. „Tak jo. Nic víc se teda nestalo? Dobře.“ Zhluboka vydechl a zavrtěl hlavou. „Nevím. Nemáme se koho zeptat. Když tu není další...“

„Démon?“

„Jo, přesně. Nejsou tu žádní další démoni, kteří by uměli to, co ty, takže se nemáme čeho chytit.“

Moje matka vidí duše, nebo to aspoň tvrdil Roth. Zeptat se jí ale nemůžu, když je právě připoutaná řetězy v pekle.

„Třeba je to jen na chvíli,“ řekl, natáhl se a odhrnul mi loknu blond vlasů, tak světlou, že byla prakticky stejně bílá jako můj obličej. „Takže nebudeme vyšilovat, dokud to nebudeme vědět na stopro, jo?“

Přistihla jsem se, že přikyvuju, ale v duchu jsem už vyšilovat začala. „Nebudu moct označovat.“

Zayne naklonil hlavu na stranu. „V poslední době jsi stejně moc neoznačovala, takže to je ta poslední věc, kterou bych se trápil, Lalinko.“

„Abbotovi nic neřekneš, že ne?“

„Pokud nechceš, tak ne.“ Odmlčel se. „Proč nechceš, aby to věděl?“

Pokrčila jsem rameny. O jeho otci jsem fakt mluvit nechtěla. Zayne ho zbožňuje a důvěřuje mu.

Chvíli mě pozoroval a pak se natáhl na bok. Podal mi ruku a usmál se na mě. „Chceš dneska vynechat trénink?“

Trénink je zásadní. Díky němu mi démoni nenakopou zadek, když na ně narazím, ale přikývla jsem. Vzala jsem ho za ruku a nebránila se, když si mě přitáhl k sobě. Několik okamžiků jsme tam jen tak leželi, já na zádech a Zayne na boku.

Držel mě dál za ruku a dával si pozor, aby netlačil na odřenou kůži. „Jak jsi na tom v poslední době s tužbami?“

Povzdechla jsem si. „Pořád stejně.“

Nastalo ticho. „Jíš normálně?“

Svraštila jsem obočí a zaklonila hlavu, abych na něj viděla. „Proč se na to ptáš?“

Hned neodpověděl. „Zhublas, Laylo.“

Pokrčila jsem rameny. „To je možná dobře.“

„Ty vůbec nepotřebuješ hubnout.“ Usmál se, ale jeho oči zůstaly chladné. „Vím, že ty dva poslední týdny ti daly pěkně zabrat.“

Sevěřela se mi hrud' a v krku se mi vytvořil knedlík všemožných pocitů. V posledních dvou týdnech bych našla vteřiny tepla a světla, ale hlavně nekonečné hodiny temnoty a ztráty. Ještě nikdy jsem nepřišla o nikoho blízkého, nebo jsem si to alespoň nepamatovala. Nevěděla jsem, jak truchlit ani jak jít dál. Postrádat Rotha bylo jako sledovat, jak se vám dveře od života, o kterém se vám ani nensilo, zabouchly přímo před nosem.

Co se s ním teď děje? Mučí ho? Je aspoň trochu v pořádku? Tyhle otázky mě bombardovaly tak často, až se mi z nich v mysli stala nepřetržitá ozvěna.

„Vím, že ti na něm záleželo,“ řekl Zayne a propletl svoje prsty s mými. „Ale nezapomeň na mě. Jsem tady pro tebe. Vždycky budu.“

V hrdle se mi zadrhl vzlyk.

Sklopil hlavu a po chvílce mě lehce políbil na tvář. Jenom Zayne se odvážil natolik přiblížit, přestože věděl, co můžu udělat komukoli, kdo má duši. „Jo?“

„Jo,“ zašeptala jsem a zavřela oči. Proběhla mnou dobře známá horkost. „Nezapomenu.“

TŘETÍ KAPITOLA

Další den při obědě jsem pořád ještě duše neviděla. Něco mě ale napadlo v hodině angličtiny, když jsem předstírala, že dávám pozor, zatímco učitel vedl přednášku o důsledcích bezhlavé lásky v *Romeovi a Julii*.

Už několik dní jsem neviděla žádného démona a možná, že i na nich se něco změnilo. Dávalo to smysl. Tak trochu. Pokud lidem zčistajasna chybí duše, třeba bych mohla vidět i nějakou změnu na démonech, co žádnou duši nikdy neměli.

Zatímco si Stacey skládala brokolici do dementního smajlíku, poslala jsem Nicolaiovi krátkou zprávu, aby mě vyzvedl na Dupont Circle. Přečte si ji, až se probudí, a protože nemá ani tucha o tom, co se se mnou děje, nepřijde mu to nijak zvláštní. U Zayna by to bylo jinak, ale tomu to vysvětlím, hned jak se vrátím domů.

„Žádný vzrušo dneska v biologii?“ zeptal se Sam a nabodl brokolici na plastovou vidličku.

Stacey zakroutila hlavou. „Ne, ale paní Cleová nedorazila.“

„Chudák ženská z toho měla asi infarkt.“ Postrčila jsem zelečinu kolem šlichty z masa, jehož původ mi byl záhadou. „Dneska byl supl – pan Tucker.“

Zazubila se na mě. „Je to kus. A žádná stará vykopávka.“

„Fakt?“ zeptal se Sam. Než stačila odpovědět, naklonil se přes stůl a pohládl ji po tváři.

Stacey zkoprněla.

Já ztuhla.

Sam se zaculil a znovu jí přešel prstem po lícní kosti. „Mám ji.“ Posadil se.

„Máš ji?“ zamumlala Stacey.

Pousmála jsem se.

„Řasu,“ vysvětloval s očima upřenýma na Stacey. „Vědělas, že díky řasám nám nepadá prach do očí?“

„Hmm,“ přikývla Stacey.

Zahihňal se. „Tos teda nevěděla.“

„Ne,“ zašeptala.

Zachytila jsem Samův pohled a zasmála jsem se. Líbilo se mi, že si před ní Sam začal konečně trochu věřit. Nešlo přehlédnout, že z ní je v posledních dvou letech úplně paf.

Což mě přivedlo na další myšlenku. Bez ohledu na moji rozhozenou démonskou schopnost by bylo super někam vyrazit a něco podniknout... Něco normálního. „Co děláte tenhle víkend?“

Stacey zamrkala a odhrnula si hustou ofinu z čela. „Musím se starat o brášku, v sobotu i v neděli. Proč?“

„Říkala jsem si, že bychom mohli zajít na film nebo tak něco.“

„Mám volno skoro celé prázdniny na Díkuvzdání.“ Počastovala Sama překvapivě nesmělým úsměvem. „Co ty?“

Sam si pohrával s víčkem láhve od vody. „Já můžu kdykoliv.“ Šlehl po mně tmavýma očima. „Nepozveš i Rotha?“

Srdce mi kleslo až do žaludku. Otevřela jsem pusku, ale slova z ní nevyšla. No, tahle nabídka, jak spolu zábavně strávit čas, se mi vrátila jako pěkná táfka do nosu.

Mrkl na Stacey. „Ehm, asi jsem šlápl vedle. Vy dva už spolu nerandíte? Já myslel, že jen přešel na nějakou novou školu nebo tak.“

Bože, kéž by to tak bylo. „Už nějakou dobu... jsem s ním nemluvila.“

Sam se ošíval. „Aha. Promiň.“ Upíral oči na prázdný talíř.

Stacey rychle stočila hovor zpět k filmovému večeru, a když jsme odešly na další hodinu, opřela se o vedlejší skříňku a soucitně našpulila rty. „Sam zrovna neexceluje v sociálních dovednostech, víš?“

Odfrkla jsem si a vytáhla učebnici dějepisu. „Přijde mi, že se zlepšuje.“

„Kruček po krůčku,“ zachichotala se, ale její smích rychle odezněl. „Doufala jsem, že mi řekneš, co se děje, a čekala jsem, jak

nejděl to šlo. Co se to mezi tebou a Rothem stalo? Vždyť jste byli celí žhaví. Mělas s ním strávit noc, pak vás načapali a...“

„Fakt o tom nechci mluvit,“ řekla jsem a zavřela skříňku. Kolem nás se to hemžilo studenty. Bylo zvláštní vidět je bez zářivých duší. Uhladila jsem si černé punčochy. „Nechci z toho dělat vědu, ale je to prostě...“

„Těžký? Moc brzo? Chápu.“ Naklonila hlavu na stranu a zhluboka se nadechla. „Takže Sam...?“

To už jsem si byla jistější v kramflecích a nahodila jsem úsměv. „Jo?“

„Tak jo.“ Sklonila se ke mně. Zničehonic mě zasáhla vlna naděje. Byla tak silná, až jsem trochu poodstoupila. Dojem zeslábl a Stacey na mě hleděla rozzářenýma černýma očima. „Tak jo, myslím si to jen já, nebo se mě Sam snaží sbalit?“

Zavrtěla jsem hlavou a snažila se ten zvláštní pocit zahnat. „Myslím, že jo.“

„To byl chytrý tah s tím kinem.“ Srovnala se mnou krok. „To se ti teda povedlo.“

„Nechápu, proč ho prostě nepozveš na rande.“ Zpomalila jsem, jak jsem se blížila k učebně dějepisu. „Nikdy ti to problémy nedělalo.“

„Já vím.“ Pohodila hlavou dozadu a zakabonila se. „S ním je to ale jinak. Vždyť je to Sam. Ten se zajímá o počítače, knížky a nerdoviny.“

Zasmála jsem se. Sam je docela nerd, ale tak nějak roztomile nerd. „A co ty?“

Povzdechla si a pak se zeširoka usmála. „Zajímá mě.“

„Tak na ničem dalším nesejde, ne?“

„Myslím, že ne.“ Podívala se na sebe a stáhla si dolů červené tílko, co měla pod dlouhým propínacím svetrem. Odhalila se její dmoucí prsa. „A ve výtvarce zjistíš, že se zajímá i o kozy. Popřej mi štěstí.“

„Hodně štěstí.“ Koukla jsem na její výstřih. „Ne že bys ho potřebovala.“

Zamrkala na mě. „Já vím.“

Stacey odkráčela a já se otočila na patě a zamířila do učebny. Zarazila jsem se. Obočí mi vystřelilo nahoru. Hned vedle záchodků se po sobě plazili kluk s holkou. Byli tak v sobě, že jsem ani nedovedla říct, o koho se jedná, ani kde jeden začíná a druhý končí. Lepili se na stěnu. Holka měla nohu obtočenou kolem klukova pasu a jeho boky se... páni.

Vypadalo to, že si za chvíli udělají dítě.

Tohle je dostane do průšvihů. Projevy náklonosti na veřejnosti jsou absolutně zakázané. Dokonce i když se jen držíte za ruce, vysloužíte si od učitelů nevraživý pohled.

Ale... ale přímo kolem nich prošel trenér Dinkerton, vážený vůdce našich marných fotbalistů. Ani nemrkl. Dokonce ani když se pár vytratil na dívčí záchodky.

Co se to sakra děje?

Po hodině jsem se zavrtala do tenkého roláku a vydala se pěšky po zalidněných chodnících blízko Dupont Circle. Nejlepší by bylo mít bundu. Džínová sukně a punčocháče mě zrovna před chladným a vlhkým větrem nechránily, ale neměla jsem v plánu se poflakovat venku.

Všude kolem mě lidi courali sem a tam. Ani jeden z nich neměl viditelnou duši. Po dvou hodinách tohohle spontánního experimentu jsem mohla prohlásit, že je to fiasko. Přišlo mi, že jsem zahlédla pár lotrů, kteří se potloukali u telefonního sloupu – lotrové si rádi pohrávají s věcmi; s elektronikou, staveništi, ohněm –, ale krk bych za to nedala. Nevyvolávali problémy a nic je neodlišovalo od zbytku davu. Mohli to být jen lidé, co čekali, až budou moct přejít přes ulici.

Do města se už vkrádala noc, lampy začínaly poblikávat a vrhaly nevlídné stíny na směsku nových a starých budov lemujících silnice.

Přitiskla jsem si batoh těsně k boku, spěchala k parku a držela se blízko výloh obchodů. Nerada to přiznávám, ale jako kámoška vedle mě kráčela paranoia. Předtím jsem se při vyhledávání démonů mohla vždycky spolehnout na schopnost zpozorovat

duše. Nikdy jsem nepilovala vrozenou intuici Strážců, jak demony vyčmuchat. Sem tam mě na zátylku zamrazilo, ale nevěděla jsem, jestli to znamená, že je poblíž démon, nebo ne. Byl to spíš pocit, jako když vás někdo sleduje.

Každý, koho jsem míjela, mohl být klidně potenciální pozér nebo démon vyšší úrovně. Možná jsem prostě jen demony nedovedla vycítit tak jako jiní Strážcové. Bože, bylo by na prd, kdyby to tak bylo. Potřebovala jsem tomu hned přijít na kloub, ale kde najdu bandu démonů a budu mít to štěstí, že mě nebudou chtít zabít?

Klopýtla jsem, když mě napadla další spásná myšlenka.

Rothův činžák u Palisád. Celá budova praská demony ve svech, ale můžu se tam vrátit? Zvládla bych čelit všem těm pocitům, které by mě zaplavily, kdybych byla tak blízko jeho bytu? Jistá jsem si tím nebyla, ale musím to zkusit. Možná bych mohla zítra po škole přemluvit Zayna, aby tam zašel se mnou. Asi by ho to úplně nenadchlo, ale udělal by to... pro mě.

Nebo se třeba zítra ráno probudím a zase uvidím duše.

Bože, kolikrát jsem si přála být normální, jak se podle strážcovských standardů sluší a patří? A teď, když to mám na dosah ruky, jen si s tím dělám těžkou hlavu a...

Ta postava se vynořila zničehonic, nebyla víc než temný stín, co se připlížil z uličky. Pohybovala se tak rychle, že jsem ani nestačila vykřiknout. V jednu chvíli jsem procházela ulicí a hned nato mě cosi vleklo bokem potemnělou, úzkou uličkou. Vzvedla se ve mně vlna vzteku a pak zvolna zeslábla v chladnou, ledovou hrůzu, když silný stisk povolil. Odletěla jsem několik metrů dozadu. Můj batoh třískl o popelnicu a já dopadla zadkem na studenou zem.

Ohromeně jsem se podívala přes závoj svých vlasů a uviděla, jak na mě zírají dvě zářivě modré oči se svislými zorničkami.

„Démone,“ zasyčel a pozvedl zubatý nůž. „Připrav se na návrat do pekla.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

Svatá matko boží.

Chvilí jsem se nemohla ani hnout. Byl to Strážce, ale v lidské podobě – taktak v lidské podobě. Ještě nikdy jsem ho neviděla. Věděla jsem, kam s tím nožem míří. Strážci posílají démony zpátky do pekla bodnutím do srdce.

Funguje i urazit jim hlavu.

Strach, co mě na okamžik ochromil, ustoupil instinktu. Nastartovaly se všechny hodiny výcviku vyhýbacích technik. Vyskočila jsem na nohy a nedbala na bolest zadních partií. Příšerně ostrá čepel protнула obloukem vzduch a já se vrhla na stranu.

„Počkej!“ řekla jsem a uskočila dozadu, když se po mně ohnal. „Já nejsem démon.“

Strážce se ušklíbl. Vypadal mladě a jeho tvář mi nic neřfkala, což znamenalo, že není z našeho klanu. „Myslíš, že jsem pitomec? Smrdíš jako oni.“

Já smrdím? Potlačila jsem nutkání k sobě přičichnout a začala obcházet zelený kontejner, doufajíc, že se s ním domluví. „Jsem démon jen zčásti. Jmenuju se Layla Shawová. Bydlím u...“

Vyřítíl se dopředu a já se otočila dokola. Z výšky se snesl nůž, prořízl mi svetr a rozsekl mi kůži nad loktem. Vykřikla jsem, jak mi z nervových zakončení vystřelila ohnivá bolest.

Seběhlo se to tak rychle, že se tomu nedalo zabránit.

Ovládla mě vrozená potřeba se přeměnit. Kůže se mi napnula k prasknutí, když se mi Bambi rozvinula z místa na kůži, kde odpočívala. Rozlila se do vzduchu, byla z ní masa malých černých teček vznášejících se mezi Strážcem a mnou.

Do tváře mě udeřilo déjà vu.

Tečky spadly na zem uličky a začaly vířit dokola, až vytvořily hustou masu, která se zvedla do vzduchu a vzala na sebe podobu hada.

Ještě nikdy jsem Bambi neviděla tak obrovskou.

Byla vyšší než já a stejně široká jako Strážce. Zasyčela jako parní stroj a stáhla se dozadu, připravená zaútočit.

Strážce zaklel, udělal krok stranou a přikrčil se. Tělo se mu začínalo přeměňovat, na robustním hrudníku mu praskalo tričko. „Démon jen zčásti? Vždyť máš pokrevníka.“

„To jo, ale není to tak, jak si myslíš.“ Z paže mi kapala krev. Klopýtala jsem za Bambi. Rozbušilo se mi srdce, když otevřela tlamu a odhalila tesáky velké jako moje dlaň. Letmo jsem se podívala k ústí uličky. Každou chvíli sem mohl někdo přijít, a zatímco přítomnost Strážce by nikoho nepřekvapila, had o velikosti armádního tereňáku už byl jiné kafe. „Prosím, nech mě to vysvětlit. Nejsem nepřítel.“

„Není to zdaleka poprvé, co tohle slyším od démona.“ Strážce kroužil kolem Bambi a kůže mu ztmavla do šeda.

Bambi zaútočila a Strážce se jen taktak vyhnul přímému zásahu. „Bambi! Ne!“ přikázala jsem.

Had se znovu stáhl, svinul a napjal svoje statné tělo. „Ten Strážce není k snědku!“ řekla jsem a těžce oddechovala v bolestech. „Musíme se všichni...“

Strážce vyrazil dopředu, a když se k němu Bambi vymrštila, protáhl se pod ní. Vynořil se napůl jako člověk a napůl jako chrlič. Viděla jsem, jak vzduchem sviští nůž. Odrazila jsem se od země a vyrazila k němu. Když se po mně ohnal nožem, přikrčila jsem se mu pod paži. Otočila jsem se dokola a zasadila mu kopanec do zad. Strážce klesl na jedno koleno.

„Přestaň, prosím,“ hekla jsem a pořád se snažila tuhle kolosální katastrofu zastavit. „Jsme na stejné...“

Strážce se obrátil a znovu po mně vystartoval.

Už to nestihl.

Had na něj vystřelil jako kulka mířící přímo na hlavu. „Bambi!“

Pozdě.

Při prvním ohlušujícím vyjeknutí jsem pevně zavřela oči jako nějaká trasořitka. Obracel se mi žaludek, jak se ulička zaplňovala nechutným sledem křupavých zvuků. Odvrátila jsem se a pohlédla směrem k ústí uličky. Lidé procházeli oběma směry a neměli ani tucha, co se tady děje.

Pak Bambi hlasitě polkla a nechybělo málo, abych se pozvracela. Koukla jsem se dolů, stiskla si levou paži a šklubla sebou, když mnou projela bolest. Můj svetr měl tmavou barvu, takže krev nebyla vidět, ale kapala mi na ruku. Kousla jsem se do rtu, zavřela oči a zaplavila mě závrať.

U všech čertů, když jde o uličky, smůla se mi lepí na paty.

Bambi mě štouchla nosem do boku. Zhluboka jsem se nadechla a obrátila se k ní. Kmitala ve vzduchu červeným, rozeklaným jazykem. Znovu do mě štouchla. Pozvedla jsem zrak ke stínům v uličce. Kromě krys jsme tady byly jen my dvě.

„Proboha,“ vydechla jsem a nemotorně poplácala Bambi po hlavě. „Tys toho Strážce vážně sežrala.“

A můj život se právě teď vážně zkomplikoval.

Podařilo se mi na dně batohu vyštrachat starší hedvábný šátek. Setřela jsem si jím krev z ruky a pak ho sbalila do klubíčka a nechala si ho po ruce, abych Nicolaiovi náhodou nezapatlala kožená sedadla.

Nic jsem mu neřekla, protože co bych mu tak mohla říct? Snažil se mě zabít jeden Strážce. Možná, že tady vykrvácím. Jo, a jen tak mimochodem, Bambi si toho Strážce dala k večeři. No na tohle by byla odezva, asi jako kdyby vylítla tuna cihel říznutých dynamitem.

Soustředila jsem se teda na to, abych od okamžiku, co se objevil Nicolai, neomdlela. Hned jak se dostanu domů, najdu Zayna a... bůhví, co bude pak.

Potřebovala jsem POSZS – Program na Ochranu Svědků Zabíjejících Strážce.

Pevně jsem zatínala čelist, abych nezasténala vždycky, když jsme vjeli na výmol, a jakmile jsme dojeli k pozemku, byla jsem trochu mimo. Ta řezná rána nemohla být až zas tak hluboká. Přinejmenším jsem v to doufala, ale ať se propadnu, jestli mi levá paže nepřipadala jako studený kus masa.

Spěchala jsem dovnitř a v hale jsem se zarazila. Zdálo se, jako by všechny kouty domu zaplavovaly hluboké mužské hlasy. Nahlédla jsem zmateně do obýváku.

Stála tam Jasmine a objímala vyššího Strážce s hustými, vlnitými, kaštanově hnědými vlasy. Držel v náruči jejich dceru Izzy. Dvouletá holčička byla v lidské podobě, ale ze zrzavých kudrlinek jí vyčuhovaly dva tmavší rohy a z růžové košilky jí vzadu vykukovala křídla. Drake, Izzyno dvojče, se muži snažil vyšplhat po nohou nahoru a jen co vyskočil, zachrochtal.

Dez je zpátky.

Což znamená, že Jasmine a Danika brzy zamíří domů, protože členové jejich klanu se vrátí a už není zapotřebí, aby tady z bezpečnostních důvodů dál zůstávaly. Jupí.

Pohlednou tváří se mu přehnal zvláštní výraz a začal pohledem pročesávat okolí. Jakmile mu zrak spočinul na mně, ramena se mu trochu uvolnila, ale pořád se tvářil podivně napjatě.

„Layo,“ řekl, usmál se, podal Izzy Jasmine a sehnul se. Zvedl Draka a přitiskl si ho na mohutnou hrud. „Rád tě vidím.“

Pomaloučku jsem zamrkala a upustila batoh vedle stolu v hale. Pořád jsem držela šátek. Přinutila jsem se k úsměvu. „Čau. Jak... Jak se máš?“

„Dobře. Vypadáš...“

Hlasy se přiblížily a dveře Abbotovy knihovny se rozletěly do kořán. Otočila jsem se jako v mlze. Ven vyšel další cizí Strážce. Zarazil se hned, jak mě uviděl. Stejně jako ten z uličky a Dez, byl i on mladý. Bylo mu asi okolo pětadvaceti.

„Co to...?“ řekl a natáhl se za sebe.

Pro lásku boží, jestli teď vytáhne nůž, můžu se nadobro rozloučit se životem.

„Maddoxi.“ Dez vykročil a pevně držel Draka, protože batole mu buclatými prsty chytilo chomáč vlasů. „Tohle je Layla.“

V Dezově hlase zazněla notná dávka varování, což přimělo Maddoxe, aby se narovnal, jako by mu páteří projela ocel. Odměřeně mi pokynul hlavou a pak kolem mě prošel s takovým odstupem, jako bych roznášela nějakou příšernou nemoc.

„Neviděli jste Tomase?“ zeptal se Maddox a koutkem oka mě pozoroval. „Šel do města. Vrátil se už?“

„Ne,“ řekl Dez a vyzdvihl Draka nahoru. Jasmine, která stála za ním, se na mě po očku dívala a sraštila čelo. Určitě v ní bilo na poplach, že je nablízku poraněné ptáče. Je to sakra dobrá léčitelka. Takovou jsem zoufale potřebovala, ale teď jsem odsud musela hlavně vypadnout. „Vsadím se, že bude brzo zpátky,“ dořekl Dez.

Přepadl mě skličující pocit při pomýšlení, kdo je Tomas... nebo spíš kdo byl. A sakra. Začala jsem se šourat ke schodům, ale upoutalo mě, jak se Zayne hluboce, chraptivě zasmál.

Byl v knihovně s technikem našeho sídla Geoffem, chrličem přes přístroje, a svým otcem. Byli tam i někteří další členové našeho klanu. Abbot seděl za stolem a mezi prsty převaloval doutník. Nezapálil si ho. Nikdy doutníky nekouří, jen je rád bere do ruky.

Zayne stál zády ke dveřím a hned vedle něj byla nádherná černo vlasá Strážkyně – taková kráska, že se kvůli ní cítím mizerně, i když se mi ten den daří. Danika se k němu nakláněla a usmívala se, zatímco jeden z členů klanu vyprávěl jakousi historku.

Nevěděla jsem, co to je za historku. Do těchhle příběhů mě nikdy nezasvěcovali. V poslední době jsem se v Abbotově knihovně objevovala, jen abych dostala kázání ohledně toho či onoho.

Stála jsem na chodbě a nohy mi moc nesloužily. „Zayne?“ Ani hlas mi nesloužil. Šátek jako by zvlhl.

Zayne se otočil a úsměv mu ztuhl na tváři. „Laylo?“

Tušila jsem, že asi vypadám jako smrtka, kterou někdo rozžvýkal a pak vyplivl. Nervózně jsem pohlédla na Daniku a neodvážila se podívat na Abbota. „M-mohla bych s tebou na chvíli mluvit? O samotě?“

„Jasně. Vydrž chvíličku.“ Obrátil se na Daniku a pak na otce. Ten na něj nejspíš hodil ten svůj pohled. Ten pohled, co říká: *ať tě ani nenapadne nechat tady Daniku, budoucí matku tvých dětí.* „Ještě se vrátím.“

Přikývla a kousla se do rtu. „V pohodě. A ty jsi v pohodě?“

Ta otázka patřila mně a myslím, že jsem něco souhlasně prohodila. Odbelhala jsem se pryč kolem Deze, Jasmine a toho týpka, kterého jsem neznala. Na Zayna jsem nečekala. Pokud si brzo nesednu, seknu sebou o zem.

Zdravou rukou jsem se přidržovala zábradlí a šla po schodech nahoru. Zayne byl vmžiku vedle mě, a když promluvil, hlavu měl skloněnou. „Jsi v pořádku?“

„Hm...“ Už jen pár kroků. Už jen pár kroků. „Ne tak úplně.“

Přiblížil se ke mně a nadechl se. „Cítím krev. Ty krvácíš.“

„Tak nějak,“ vypískla jsem. Začal se otáčet, bezpochyby proto, aby spustil alarm. „Ještě to nikomu neříkej. Prosím.“

„Ale...“

„Prosím!“

Zayne potichu zaklel, ale šel dál po schodech nahoru. „Je to hodně zlý?“

„No...“

Zahnuli jsme za druhé odpočívadlo, a jakmile jsme byli z dohledu, Zayne se sklonil a vzal mě do náruče. Kdykoliv jindy bych se začala vztekat, ale když už jsem krvácela a byla v bolestech, ani jsem nemukla.

„Nechceš to trochu rozvést?“ zeptal se a namířil si to rovnou k sobě do pokoje – ne ke mně, ale k němu. To mě trochu rozptýlilo. Opřel si mě o hrud' a otevřel dveře. „Mluv se mnou, Laylo. Začínám vyšilovat.“

Když za sebou špičkou nohy zavřel dveře, přiměla jsem se rozvázat jazyk. „Myslím, že mě někdo pobodal.“

„Myslíš?“ vyjekl.

Trhla jsem sebou. „Tak jo. Pobodal.“

„Ježíši.“ Posadil mě na kraj postele. Za jeho rameny se přes celou stěnu táhla knihovna přetékající knihami. „Kde? Kde to je?“ Začal

hledat očima i rukama. Když se dostal nad loket, zasténala jsem. „Sakra.“ Odtáhl ruku a na prstech mu zůstala červená šmouha. „Proč jsi nic neřekla Nicolaiovi?“

„Není to tak hrozné, ne?“ Podívala jsem se dolů, ale černá látka zranění zakrývala.

Zayne mi vzal promáčený šátek a odhodil ho na dřevěnou podlahu. „Nevím. Budu tě muset svlíknout.“

Povytáhla jsem obočí.

Bezvýrazně se na mě podíval a odhrnul si vlasy předloktím. „A musíš mi říct, jak se ti to stalo.“

„Byla jsem blízko Dupont Circle a – fakt mě musíš svlíknout?“ Zeptala jsem se, když se mi natahoval po lemu svetru.

Zayne zhlédl. Modré oči mu zářily odhodláním a obvykle zlatavá kůže mu o odstín nebo o dva zbledla. „Jo. Oblečení musí pryč.“

„Ale...“

„Zrovna včera jsem tě viděl jen v podprsence. Pamatuješ?“ Když tohle vypíchl, nezdálo se, že má můj argument o cudnosti nějakou váhu. „Tys byla u Dupontu?“

Přikývla jsem a těžce polkla, když mi vyhrnul svetr. „Byla jsem venku a snažila se zhlédnout nějakého démona. Víš, chtěla jsem zjistit, jestli bych i u démonů neviděla něco jinak.“

„Sakra Laylo, měla ses mě zeptat. Šel bych s tebou.“

Svetr, který mi přetahoval přes hlavu a zdravou ruku, zakryl to, jak jsem se zatvářila. „Neměla jsem v úmyslu toho démona napadnout.“

„Jo, tak to je sporné, když démon očividně napadl tebe.“ Ani se nepodíval na moji růžovou krajkovou podprsenku a jemně mi stáhl svetr po levé paži.

Když se dostal až k ráně, zalapala jsem po dechu.

„Promiň,“ zabručel.

„Nenapadl mě démon.“ Zranění vypadalo ošklivě a krvavě. Musela jsem odvrátit zrak a soustředila se na Zaynovu skloněnou hlavu. „Ani si nejsem jistá, jestli jsem nějakého viděla.“

Byl zticha a svetr mi nadobro svlékl. Předklonil se, popadl deku a zakryl mě. „Tak kdo ti to teda udělal?“

Natáhla jsem nezraněnou ruku a mezi prsty stiskla řetízek. „Strážce.“

Natočil ke mně hlavu a údivem pootevřel rty. „Tohle ti udělal Strážce?“

„Jo. Nikdy předtím jsem ho neviděla,“ řekla jsem a zhluboka dýchala, když ránu něžně prozkoumával. „Přepadl mě, když jsem šla za Nicolaiem. Neudělala jsem nic, čím bych ho mohla vyprovokovat. Objevil se zničehonic a já se snažila, aby pochopil, že se mě nemusí bát, ale on po mně šel.“

„Ksaku. Tohle udělala železná čepel.“ Ze Zayna vyzařovalo napětí. Odtáhl se a prsty měl od krve. „Přeměnila ses?“

„Začala jsem se přeměňovat, když mě pořezal tím nožem, ale... vylezla ze mě Bambi a pak... proboha, Zayne, já se ji snažila zastavit, ale ten Strážce – nechtěl mě ani za nic poslouchat.“

Ztuhl a pohled mu vystřelil nahoru, až se setkal s mým. „Co se tomu Strážcovi stalo?“

Pomaloučku jsem zakroutila hlavou, nechtěla jsem to ani vyslovit. Zvedal se mi žaludek. „Bambi... ho sežrala.“

Zayne na mě zíral. „Ona ho sežrala?“

„Celičkého. Zhltla ho raz dva.“ Přidušeně jsem se zasmála a sklopila bradu. Prameny vlasů mi přepadly přes rameno. „Ježíš, tohle je fakt průšvih. Myslím, že to byl ten Strážce z klanu z New Yorku. Tomas? Ten, jak se o něm mluvilo dole. Protože kolik neznámých Strážců se asi tak může teď potulovat po Washingtonu? A to znamená, že Dez ho zná a nejspíš je to jeho přítel, a já mám Deze ráda. Vždycky se ke mně choval tak hezky a teď mu můj hadí démonický mazlíček sežere kámoše a já...“

„Páni, no tak zpomal, Lalinko, ano? Možná to byl on, ale s tím se už nedá nic dělat. Šel po tobě a Bambi tě bránila. Hotovo, tečka.“

„Jo,“ povzddechla jsem si a věděla, že ostatním Strážcům to tak připadat nebude.

„Ani se nehni.“

Copak můžu někam jít, když krvácím a jsem svlečená do půl těla?

Zayne se vytratil do koupelny a rychle se vrátil s dvěma vlhkými osuškami. Tiše mi otíral krev a dělal to tak... ach, připomnělo mi to, když mě u sebe ošetřoval Roth. Rozbolelo mě na hrudi stejně jako v paži a celá tahle situace se tisíckrát zhoršila.

„Jak moc to bolí?“

„Štípe to.“ Sledovala jsem, jak se mu pod tričkem hýbou svaly.

„Kde je teď Bambi?“ zeptal se a letmo se podíval tam, kde mi deka zakrývala hrudník a břicho.

„Na mně.“

Povytáhl obočí. „Je teď snad neviditelná?“

Vyloudila jsem úsměv. „Stočila se mi kolem nohy. Myslím, že se schovává.“

„Třeba si podráždila žaludek.“

Napůl hystericky jsem se rozchechtala a on se pousmál. Nebylo na tom nic k smíchu, ale kdybych se nezasmála, asi bych se rozječela. „Snažila jsem se ji zastavit. A snažila jsem se, aby to ten Strážce pochopil. Přisahám, Zayne. Ale on si prostě nedal říct. Říkal, že smrdím jako démon. Smrdím jako démon?“

Otevřel pusy a pak ji zase zavřel. Osušku od krve odhodil tam, kde už ležel můj svetr. „Rána se nehojí a ani se nezahojí, když použil železnou čepel, a to je sakra...“

„Nebezpečné pro demony. Super. Paráda.“ Zírala jsem na něj a jednou rukou jsem si přidržovala deku na hrudi. „Smrdím jako démon?“

„Zajdu pro Jasmine...“

„Ne. Řekne to Abbotovi a ten Strážce nejspíš patří do klanu z New Yorku. Abbot mi to bude dávat za vinu.“

„Ne, nebude.“

Žaludek se mi stáhl úzkostí. „Přišla jsem za tebou, protože ti věřím. Neříkej to otci. Prosím.“

Zaynovi strnula ramena. „Tak mě nech zajít pro Daniku. Ne-dívej se na mě, jako bys právě spolkla kočičí čůránky.“

„Ble,“ zasténala jsem.